

Jag har läst

Falskt alarm

- Klimatfrågan ur vetenskaplig aspekt

av Gösta Pettersson
(2015)

Pia Hellertz – juni 2015



”Under industriell tid har luftens koldioxidhalt ökat från 0,03 % till 0,04 %. Är det något att rädas för? Det tycker inte jag, med tanke på gasens outhärlighet för livet på jorden. Som biokemist vill jag i stället påstå att lufthalten av koldioxid är skrämmande låg, även efter ökningen till 0,04 %. Koldioxid har en väldokumenterad positiv effekt på växters tillväxt... något som drivhusodlare ibland dragit nytta genom att höja gasens halt runt 0,10 %. ... När växterna mår bra, mår även växtätarna och rovdjuren bra. ... Några toxiska effekter av koldioxid ser man normalt inte förrän halten överstiger 1 %,” skriver *Gösta Pettersson* (s.147).¹

Gösta Pettersson, professor i biokemi,² vänder verkligen upp och ner på de numera vanliga föreställningarna om koldioxidens katastrofalt skadliga verkan på livet genom att den påstås leda till en global uppvärmning som kommer att skapa enorma problem på Jorden. Inte nog med det – han menar, med stöd i mängder med klimatforskning att sannolikheten är större för att vi är på väg in i en *liten istid* igen och absolut inte någon global uppvärmning, en hypotes han är långt ifrån ensam om. Den uppvärmning som pågått sedan den förra lilla istiden (cirka år 1350-1800) har avstannat och vi har inte sett någon uppvärmning sen 1997, d.v.s. på 18 år (i skrivande stund).

Alarmister och skeptiker

Falskt alarm är en mycket nyanserad, saklig, forsknings- och faktabaserad redovisning av det kunskapsläge som förelåg vid bokens publicering (först år 2013, nu 2015 med en uppdaterad version) när det gäller klimatforskningen. Författaren benämner dem som driver tesen om den av människan skapade koldioxidens roll i en global uppvärmning för ”*alarmister*”, eftersom de larmar och varnar, ofta med överdrifter och skrämselfpropaganda. De som menar att det varken pågår en global uppvärmning eller att människan har möjlighet att

¹ Boken ligger för gratis nerladdning och läsning på <http://www.falskt-alarm.se/>.

² *Gösta Pettersson* presenterar sig själv på <http://www.falskt-alarm.se/about/817-2/>.

påverka klimatet på det sättet kallar han för ”*skeptiker*”. Jag kommer att använda dessa begrepp också.

Hoten

Enligt alarmisterna hotar ökenutbredning, torka, extremväder, epidemier, översvämningar, smältande glaciärer, stigande hav, dränkta korallöar och mycket, mycket mera. Gösta Pettersson visar på punkt efter punkt att alla hoten är uppbyggda eller baserade på felaktig statistik. Öknarna minskar, bland annat på grund av den ökande koldioxiden. Koldioxid är näring för växtligheten. Torka och extremväder har alltid funnits och kommer alltid att finnas, oavsett ökning eller minskning av koldioxidutsläpp.

Författaren refererar till den svenska geologen professor emeritus *Nils-Axel Mörner* som forskat om havsnivåer, bland annat vid Maldiverna. Han fann att havsnivåerna inte stigit utan snarare *sjunkit* 30 cm (s.38).³ Han har även studerat havsnivåerna vid önationerna Tuvalu och Vanuatu. Inte heller där har havsnivåerna stigit.

När det gäller polarisarna skriver författaren: ”Al Gores spådom att havsytan under innevarande århundrade genomsnittligt kommer att höjas med 80 cm per *decennium* kan därför betraktas som nonsens” (s.38), vilket han byggt upp med argument och siffror från forskning. Ett mycket sympatiskt drag i Gösta Petterssons bok är att han hela tiden använder statistik från FNs klimatpanel IPCC, i sina jämförelser, d.v.s. statistik, som han och andra skeptiker menar ofta använder sig av felaktiga beräkningar.

IPCC

FNs klimatpanel *IPCC*, *Intergovernmental Panel on Climate Change*, etablerades år 1988 av två FN-organ, *Världsmeteorologiska organisationen*, WMO, och *FNs miljöorgan UNEP*. IPCC består av 194 representanter för regeringarna i FNs medlemsländer. IPCCs uppgift är att förse regeringarna med faktaunderlag för beslut när det gäller klimatförändringarna.

Samtidigt som Gösta Pettersson använder IPCCs statistik så är han mycket kritisk till hur de hanterar denna statistik. IPCC avger rapporter om det aktuella kunskapsläget. Hittills har det publicerats fem huvudrapporter, åren 1990, 1995, 2001, 2007 och 2014.

Författaren menar att den första rapporten var ”återhållsam”. Man framförde slutsatser som både alarmister och skeptiker kunde enas omkring genom att man använde osäkerhetsmarkörer⁴, som exempelvis ”*kan bidra till*”.

³ Jag anger inte referenserna utan refererar till Gösta Petterssons bok där alla referenser finns angivna i fotnoter.

⁴ Ett begrepp som myntats av docent Bo Edvardsson i *Kritisk utredningsmetodik*.

Man skriver ännu inte "bidrar till". Men i andra rapporten infogade man en mening som angav att vetenskapliga data nu tydde på "en märkbar mänsklig påverkan på jordens klimat" (s.22).

År 1992 hände något som Gösta Pettersson betecknar som "ruskigt" och som "bäddade för 1995 års politiska IPCC-kupp" (s. 22). Det handlade om Rio-deklarationens försiktighetsprincip som presenterades år 1992. Jag citerar (s.22):

I syfte att skydda miljön ska försiktighetsprincipen tillämpas så långt möjligt och med hänsyn tagen till staternas möjlighet härtill. Om det föreligger hot om allvarlig eller oåterkallelig skada, får inte avsaknaden av vetenskaplig bevisning användas som ursäkt för att skjuta upp kostnadseffektiva åtgärder för att förhindra miljöförstöring. (Paragraf 15 i Rio-deklarationen, min kursivering)

Jag håller med Pettersson när han undrar: "Men hur i hela friden ska man utan stöd av vetenskaplig bevisning kunna avgöra om det föreligger ett skadehot eller ej?" Jag hade hoppats kunna skriva att jag hade högre tankar om vetenskapsvärlden, men jag "förlorade oskulden" för många år sedan efter 25 år (plus sex studieår) i den akademiska världen, som universitetslektor och som forskarstuderande och forskare. Dock har jag inte tidigare stött på något som fått så allvarliga konsekvenser som Rio-deklarationens "försiktighetsprincip". Inte undra på att det som skett inom IPCC kunde ske. Gösta Pettersson går mycket noggrant igenom de falsarier som skett och som man tack vare Rio-deklarationen fått legitimitet för.

NIPCC

Tack och lov finns det motkrafter. Gösta Pettersson berättar om något som jag inte läst om någon annanstans, om *NIPCC, Nongovernmental International Panel on Climate Change*, som bildades år 2007. Här har regeringsrepresentanter ingen talan, enligt Gösta Pettersson. På sin hemsida skriver de att det är:

... en internationell panel av icke statliga vetenskapsmän och forskare som har gått samman för att förstå orsakerna och konsekvenserna av klimatförändringen. Eftersom vi inte har något förutfattad föreställning om människans utsläpp av växthusgaser, har vi möjlighet att granska de bevis som FNs klimatpanel (IPCC) ignorerar. Eftersom vi inte arbetar för några regeringar, prioriterar vi inte antagandet att någon större statlig verksamhet är nödvändig.⁵ (min. översättn.)

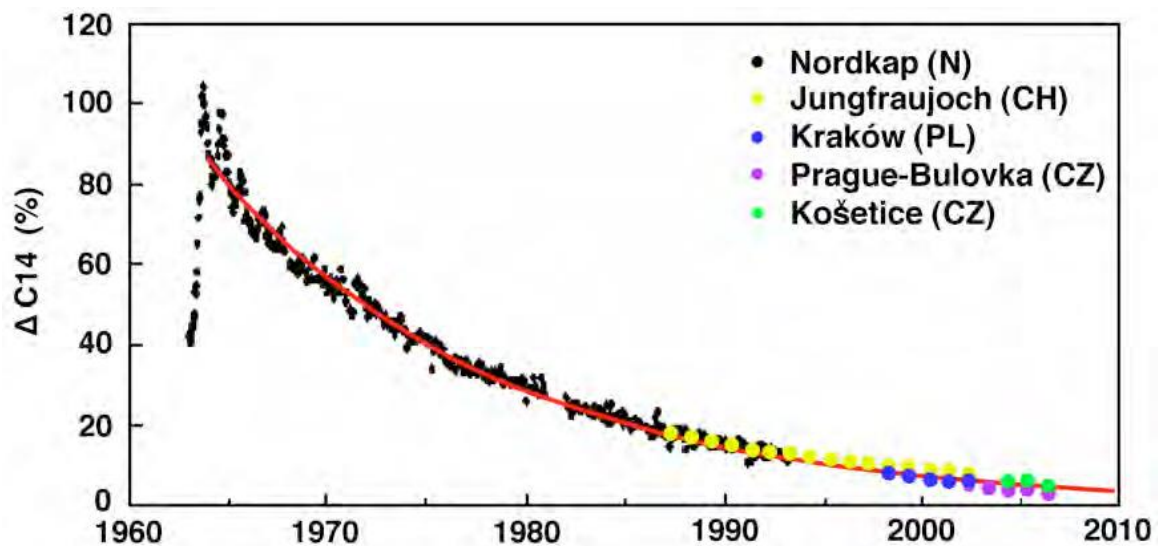
Två år senare publicerades deras första rapport på cirka 900 sidor, vilken sammanställdes av 37 seniora forskare från ett flertal länder. Dessa forskare är helt oberoende från politiska påtryckningar. NIPCC ger på sin hemsida referenser till ett trettiotal arbeten från 2010–2012 som tyder på att 1900-talets

⁵ NIPCCs hemsida - <http://www.nipccreport.org/about/about.html>

globala uppvärmning återspeglar långperiodiska temperaturvariationer, berättar Pettersson.

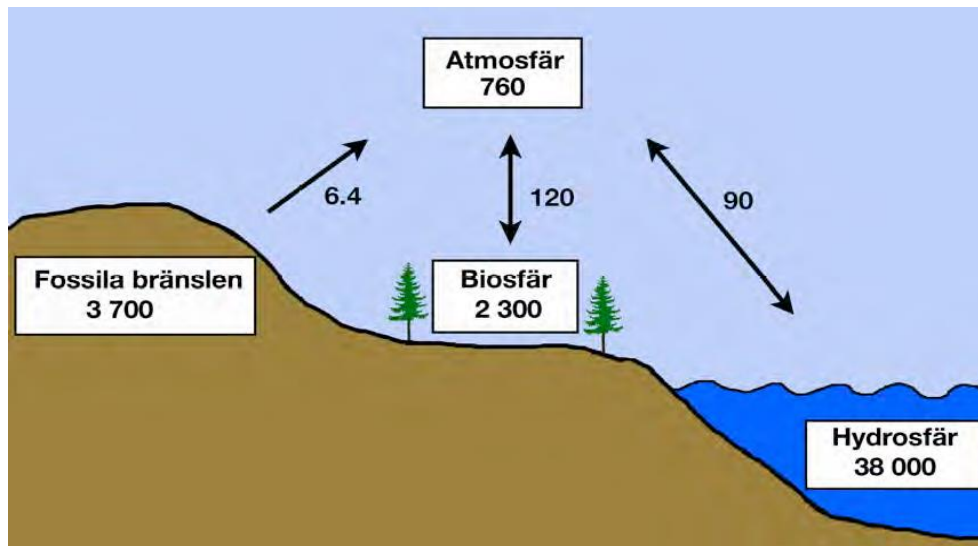
Bombprovskurvan och Bernmodellen

Med reservation för min brist på expertkunskaper vill jag ändå försöka beskriva ett av de problem som gör att IPCCs siffror inte stämmer med skeptikers resultat. IPCC hävdar att koldioxiden stannar kvar i atmosfären flera hundra år. Om jag tolkat detta rätt så skulle de resultaten innebära att koldioxiden ansamlas i atmosfären under enormt lång tid och därmed successivt öka till katastrofala nivåer. Gösta Pettersson menar att detta är en empirisk fråga. Man behöver genom experiment och observationer undersöka vad som händer med atmosfäriska utsläpp av koldioxid och att det vore idealiskt om man kunde få sprida ut att släppa ut ett överskott av C14-märkt koldioxid i luften och se vart och hur fort överskottet försvinner. Men, skriver han med glimten i ögat, det skulle strålskyddsmyndigheten aldrig tillåta. Men det är inte heller nödvändigt eftersom militären under kalla kriget på 1950- och 60-talen ägnade sig åt att provspränga kärnvapen i det fria. När provsprängningarna ovan jord upphörde år 1963 hade mängden C14-koldioxid i atmosfären ungefär fördubblats. Många studier har sedan gjorts på hur koldioxiden sen försvunnit. Författaren redogör mycket detaljerat med många siffror om studiernas resultat. Kort kan jag bara säga att man kom fram till att 30 år senare hade överskottet av koldioxiden försvunnit till nästan 90 %.



Bombprovskurvan (bilden hämtad från s. 106, bild nr 43)

Vart tar koldioxiden vägen? Gösta Pettersson har en annan pedagogisk bild, en av många (s.76).



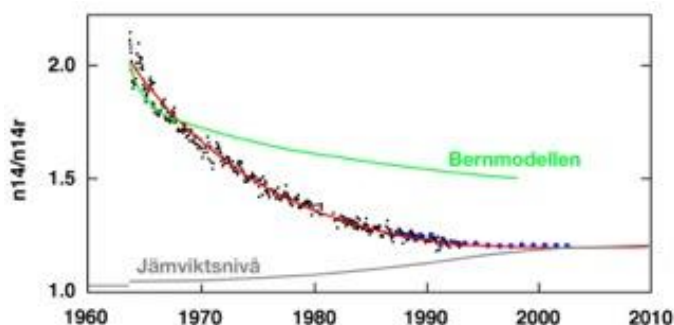
Siffrorna i rutorna anger GtC, d.v.s. Gigaton koldioxid. Det finns tre reservoarer för förnyelsebart kol, enligt författaren. Jag citerar (s.76):

- atmosfären, i form av koldioxid
- hydrosfären (hav, sjöar och åar), i form av koldioxid, kolsyra och kolsyrasalter
- biosfären (organismer och mull), i form av fotosyntetiserade kolföreningar

Bilden visar att den allra största andelen koldioxid tas upp av hydrosfären, d.v.s. hav, sjöar och åar. En mycket mindre andel tas upp av växter och mull.

Enligt IPCC släpptes cirka 6.4 GtC per år under 1990-talet. Endast en liten del av detta stannar kvar i luften. Om jag kunde begripa vad oron och larmen beror på?

Gösta Pettersson berättar om *Bernmodellen*. Jag kan inte göra en redovisning rättvisa, så jag hänvisar till boken. Dock kan jag säga att IPCC med hjälp av Bernmodellen menar att koldioxiden stannar kvar i atmosfären i flera hundra år. I kurvan nedan visas skillnaden mellan de resultat forskarna fått när de använt den *teoretiskt* utvecklade Bernmodellen och de resultat som forskare, som utgått från *Bombprovskurvan*, d.v.s. från faktisk uppmätta *observationer*, använde i sina analyser. Man kan förstå varför alarmisterna föredrar Bernmodellen.



Bombprovskurvan från bild nr 44 i boken (s.107)

Klimatmodellerna

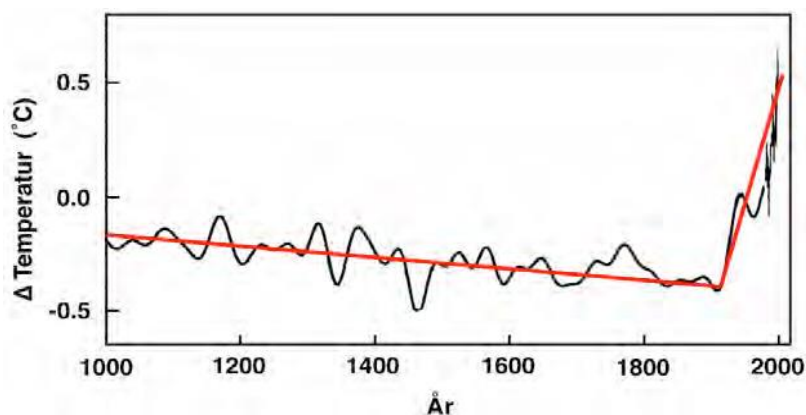
Alla skeptiska forskare kritiserar de klimatmodeller som IPCC använder sig av som utgångspunkt för sitt larmande. Jag tänker på ett citat från boken *Konsten att ljuga med statistik* av Durrel Huff (1969): "Det finns lögn, förbannad lögn och statistik". Man behöver nog vara matematiker eller statistiker eller som Gösta Pettersson, expert på reaktionskinetik⁶ och matematisk modellering, för att begripa författarens redovisning av riskerna med att hantera statistik och modeller som IPCC gjort.

Författaren menar att de klimatmodeller som IPCC använder sig av är konstruerade av alarmister som varit övertygade om att de koldioxidutsläpp som människor gör leder till global uppvärmning och därför är det detta svar de får. "Så som man frågar får man svar", lärde jag mig i den kvalitativa forskarkursen. Hade skeptiker stått för urvalet av de faktorer man matade in i modellerna, så hade man fått helt andra svar, menar Pettersson.

Han konstaterar att samtliga klimatmodeller spått att den globala uppvärmningen skulle fortsätta under 2000-talet, om vi inte drastiskt minskar koldioxidutsläppen. Utsläppsmängderna har fortsatt att öka, men temperaturen har legat still. Man kan inte lita på klimatmodellerna är hans slutsats.

Hockeyklubban eller Manns stick

Data manipulerades. Några välkända klimatfakta är medeltidens värmeperiod mellan cirka år 900 – 1300 samt den lilla istiden mellan 1350 – 1800. Dessa fakta blev ett problem för alarmisterna. En nybliven klimatologidoktor, *Michael Mann*, tog på sig uppgiften och publicerade tillsammans med ett par andra forskare år 1999 en artikel där de presenterar en temperaturkurva där de besvärande temperaturavvikelseerna försvunnit, vilket gör att uppvärmningen på 1900-talet får en drastisk höjning. Diagrammet får utseendet av en *hockeyklubba*.



Manns stick, hämtad från Petterssons bok (s. 45)

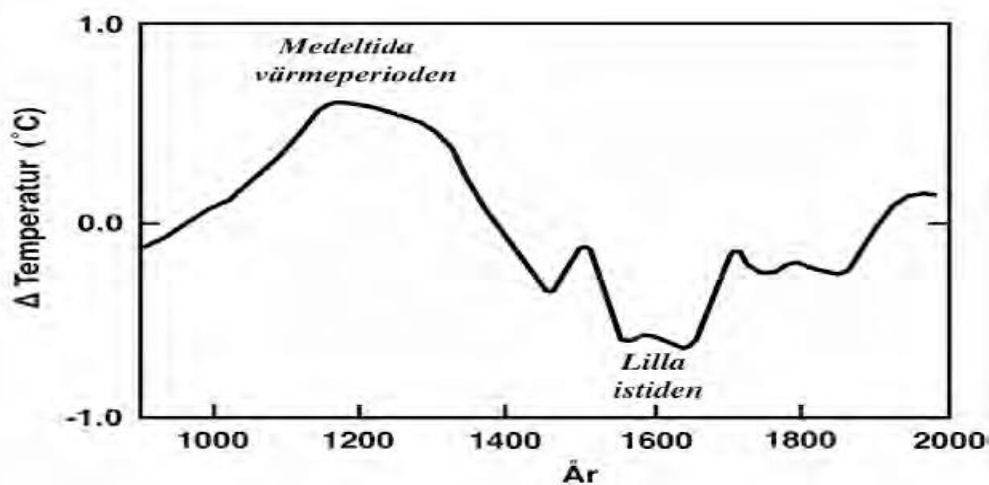
⁶ Inom kemi betecknar *kinetik* läran om hur snabbt kemiska reaktioner och andra kemiska processer sker och på vilket sätt processerna sker. (Wikipedia)

Det välkomna diagrammet använde dels Al Gore i sin bok och film, *En obekväm sanning*, dels används den av alarmister över huvud taget som en bekräftad sanning. Men...

Hockeyklubban avslöjas

Till alarmisternas förtret börjar forskare granska det underlag som lett fram till hockeyklubban. Kanadensaren och statistikern *Stephen McIntyre* började redan år 2002 ifrågasätta de statistiska metoder som låg till grund för diagrammet. Han ville då ha ut det underlag som Mann och hans medarbetare använt för att utveckla klubban, men de vägrade. Det ledde till att hockeyklubban blev politiskt uppmärksam i USA. Statistikern *Edward Wegman* fick i uppdrag att utvärdera Manns arbete. Även nu vägrade Mann att lämna ut materialet (s.46).

Wegmanrapporten kom fram till att Mann använt missvisande statistiska metoder, vilka undertryckte temperatursvängningar över längre perioder, som exempelvis den medeltida värmeperioden och den lilla istiden. Mann fick också kritik för att ha undanhållit grunddata. I ett vittnesmål i ett amerikanskt kongressförhör avslöjades ett uttalande från en alarmistisk forskare som sagt: "Vi måste bli av med den medeltida värmeperioden".



Bilden visar den korrekta bilden av temperaturväxlingarna under de senaste dryga 1000 åren. Bilden är hämtad från *Falskt alarm*, s.44.

IPCC ska enligt sin officiella policy endast använda sig av forskning som enligt sedvanliga vetenskapliga traditioner är granskade enligt peer review-systemet. Gösta Pettersson framför här en intressant tanke. Han menar att "Etablerade forskares förhandsgranskning av manuskript kan nämligen lätt få karaktären av censur" (s.169). Censurtanken har aldrig slagit mig, trots att jag stött på problemet i några sammanhang, exempelvis när det gäller forskning inom alternativ och komplementär medicin. Så visst måste det vara så att det sker

censur. Ändå måste det ju finnas någon form av granskning av vetenskapliga metoder, fakta och resultat för att forskning ska få publiceras i vetenskapliga skrifter och betraktas som forskning med kvalitet, som man kan förlita sig på. Men vem granskar granskarna?

IPCC avslöjad

En författare, *Donna Laframboise*, har granskat IPCC och skrivit en bok om det hon fann, *The Delinquent Teenager – who was mistaken for the worlds top climate expert* (2011). IPCC påstår, enligt Gösta Pettersson, att man samlat de mest kvalificerade vetenskapsmännen i världen. Donna Laframboise avslöjar att en rad personer som fått tunga uppdrag inom IPCC är mycket juniora och har dessutom saknat relevanta akademiska examina. Många med ledande positioner inom IPCC har också kommit från aktivistorganisationer, exempelvis *Greenpeace*. För ett halvår sen skulle jag ha konstaterat: ”Så bra, då får IPCC vettig information”. Nu förstår jag att den tidigare så trovärdiga aktivistorganisationen har blivit kapad av klimatalarmister.

Donna Laframboise och ett 40-tal granskare fann att IPCC stött sina bedömningar på så kallad ”grå litteratur, dvs. artiklar som inte publicerats i vetenskapliga tidskrifter och därmed ej heller genomgått peer-review” (s.177). Det var tidnings- och tidskriftsartiklar, opublicerade akademiska arbeten, referat från diskussioner, dokument sammanställda av Greenpeace m.m. Andra kom från källor som studentuppsatser, tidningsartiklar, pressmeddelanden, en skrift med utrustningsråd för Antarktiskbesökare, samt ett magasin för bergsklättrare, berättar Gösta Pettersson.

Laframboise skriver:

Hundratals – kanske tusentals – av alla dem som arbetet med IPCC-rapporten visste mycket väl att (Rajendra) Pachauri (IPCC:s ordförande, min anm.) vilseledde regeringstjänstemän, politiker och allmänheten varje gång han framförde påståendet om att IPCC bara använde peer review-källor. Men ingen reagerade.⁷

Al Gore och IPCC, med ordförande Rajendra Pachauri i spetsen, fick år 2007 Nobels fredspris. I februari 2015 avgick Rajendra Pachauri som ordförande för IPCC efter 13 år, från 2002 – 2015 på grund av anklagelser om sexuella trakasserier av kvinnliga medarbetare. Elaka tungor menar att det blev ett mer värdigt sätt att avgå, än om han tvingats avgå på grund av inkompetens.

Miljörörelsen och IPCC

En besvärande information för mig, som är gammal miljöaktivist (och Miljöpartist sen många decennier), som både Gösta Pettersson och andra klimat-

⁷ Citatet är hämtat från *Domedagsklockan* av Svenolof Karlsson, Jacob Nordangård och Marian Radetzki (s 204)

skeptiker förmedlat, är den nära relationen mellan IPCC och miljöorganisationen. Vi var många som trodde att IPCC var en objektiv och vetenskaplig organisation, men mycket snart stod det klart att IPCC istället blivit en propagandaorganisation för en grön agenda. Miljöorganisationen får näring och stöd av IPCC och IPCC får näring och stöd av miljöorganisationer som *Greenpeace* och *Världsnaturfonden*, WWF. Hur kritiska är miljöaktivister egentligen? Förlitar de sig bara på högröstad propaganda och klimatgurus som Al Gore och IPCC? Jag känner mig besviken.

Climategate, Himalayagate och Africagate

Gösta Pettersson berättar att den 17 oktober 2009 fick klimatbloggare veta att man på en rysk server kunde hitta utdrag från en mailkorrespondens som forskare vid *Climate Research Unit*, CRU, vid East Anglia-universitetet i England hade skickat till varandra. Många mail visar att en inre krets vid CRU gett varandra råd hur man skulle hantera besvärade data, hur man skulle undvika att behöva lämna ut datainformation och hur man skulle kunna gå förbi offentlighetsprincipen och senare hur man skulle förneka att man hade de data som efterfrågades. Gösta Pettersson anger i många källhänvisningar till var man kan hitta mailen och själv läsa och ta ställning.

Författaren berättar också om hur IPCC larmat om att glaciärerna i Himalaya drog sig tillbaka snabbare än någon annanstans i världen och att de med 90 % sannolikhet skulle komma att smälta bort till år 2035. Det kom att kallas *Himalayagate*. Det blev pinsamt när det senare kom fram att uppgiften hade hämtats från en kampanjskrift som getts ut av den alarmistiska miljöorganisationen *Världsnaturfonden*. Uppgiften byggde på en spekulation som en indisk forskare förmedlat (s.176).

Africagate handlade om larmen om att den globala uppvärmningen skulle ha en katastrofal effekt på skördeutfallet i Afrika (s.177). Uppgiften kom från en marockansk konsult inom handeln med utsläppsrätter.

IPCCs dolda syften

En rubrik som blev väldigt lockande var den om IPCCs dolda syften. Gösta Pettersson berättar om miljöbiologen och klimatologen *Stephen Schneider*, som var en pådrivande person när IPCC inrättades år 1988. Pettersson menar att Schneider kände sig etiskt förpliktigad att agitera enligt sin alarmistiska övertygelse för att befria världen från ett katastrofhot. Författaren börjar avsnittet med ett citat av Schneider från år 1989:

För att fånga allmänhetens fantasi ... måste vi erbjuda skrämmande scenarier, göra förenklade dramatiska uttalanden och göra så lite uttalanden som möjligt om några tvivel. Var och en av oss måste bestämma vilken som är den rätta balansen mellan att vara effektiv och att vara ärlig (s.185, min översättn.).



Bilden hämtad från Internet. Den används på olika bloggar.

Att skrämman, att i detalj beskriva de väntade men överdrivna hoten och att avstå från att berätta om tvivel och sanning, är en strategi som många alarmister, inklusive *Al Gore* (och vår svenske klimatguru *Johan Rockström*⁸) använder i sin retorik.

Pettersson berättar att en person i den inre kretsen av alarmister rent ut säger

- att IPCC har andra syften än de rent vetenskapliga med sin rapport,
- att vad IPCC vill säga ibland motsägs av vetenskapliga rön, och
- att hans eget bidrag till rapporten inte utgör någon renodlat vetenskaplig bedömning (s.188).

Så var det med den vetenskapligheten.

Ett flertal organisationer med framstående forskare i många länder har protesterat mot IPCC. Här i Sverige bildades *Stockholmsinitiativet*, som engagerat ett stort antal skeptiska forskare med hög akademisk ställning på professors- och docentnivå samt andra skeptiker exempelvis journalister och författare⁹. Det finns också en förening som stödjer IPCCs bedömningar här i Sverige, *Uppsalainitiativet*, som startades ”som ett svar på ’klimatskeptikernas’ spridande av missuppfattningar och desinformation kring klimatförändringen och dess effekter, och kring klimatforskningen och specifika klimatforskare. Syftet är att sprida kunskap i klimatvetenskapliga frågor genom att ta upp intressanta, viktiga och omdebatterade ämnen”, skriver man på sin hemsida.¹⁰

⁸ Se *Den stora förnekelsen* av Anders Wijkman och Johan Rockström. Min artikel publicerades i *DSM* 3/2015 samt finns även på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Den_stora_fornekelsen.pdf.

⁹ Stockholmsinitiativet/Klimatupplysningen, <http://www.klimatupplysningen.se/>

¹⁰ Uppsalainitiativet, <http://uppsalainitiativet.blogspot.se/>.

Jag kan bara, som Gösta Pettersson gör, konstatera att det råder djup oenighet i klimatdebatten, trots att Al Gore och många andra alarmister menar att de allra flesta klimatforskarna är eniga, och att debatten är avslutad.

Andelen skeptiker ökar

En strategi som IPCCs f.d. ordförande Rajendra Pachauri ständigt hävdade var att tusentals forskare stod eniga bakom IPCCs ståndpunkter. Det visar sig dock vara långt ifrån sanningen. Dels har exempelvis Donna Laframboises granskning visat att många av dem som IPCC anlitar inte är etablerade forskare, dels har alltfler forskare som tidigare arbetat för IPCC hoppat av.

”Wegmankommissionens sågning av hockeyklubban återuppväckte skepticismen”, skriver Gösta Pettersson (s.191). Climategate och en rad andra ”gates” gav stöd till skeptikernas skepticism. Fler och fler vågar även offentliggöra sin skepticism. Det finns flera listor över skeptiska forskare på internet. Tyvärr är det många forskare som inte vågar gå ut öppet, eftersom det visat sig att flera av de forskare som uttalat sin skepticism offentligt förlorar forskningsanslag och blir även offer för kritik och trakasserier.

Gösta Pettersson tar inte upp det, men professorn i dynamisk meteorologi *Lennart Bengtsson*, beskriver trakasserier som gjorde att han valde att lämna *Global Warming Policy Foundation, GWPF*, efter bara ett par månader.¹¹ Han berättar på Klimatupplysningens blogg:

På förekommen anledning vill jag bara göra klart att orsaken att jag beslöt att lämna GWPF var att jag utsattes för en veritabel storm av kritik av ett antal kollegor därför att GWPF i deras ögon sågs som en ”förnekarorganisation”.

Lennart Bengtsson berättar också om andra forskare som blivit mycket illa behandlade. Jag citerar:

Inför det kommande klimatmötet i Paris har den politiska aktivismen passerat ytterligare en gräns när amerikanska kongressledamöter börjat förfölja enskilda forskare som man anser inte har rättat sig i ledet. Arizonas Raul Grivalja (D) med stöd av andra kongressdelegater inom det demokratiska partiet har startat en veritabel McCarthy kampanj mot ett antal ledande så kallade ”skeptiska” klimatforskare. Dit hör professorerna *Richard Lindzén, John Christy, Judith Curry* och *Roger Pielke Jr.* En av de mer bisarra anklagelserna av Raul Grijalva’s är den mot professor Pielke. Pielkes kongressyttrande från förra året visade tydligt att det inte föreligger någon ökning av extremt väder och klimat. Samma sak framgår av IPCCs senaste rapport. Det strider emellertid mot uppfattningen hos president Obamas rådgivare John Holdren och detta väger uppenbarligen tyngre för Raul Grivalja och hans kollegor än IPCCs utvärdering.

¹¹ <http://www.klimatupplysningen.se/2014/05/15/lennart-bengtsson-lamnar-gwpf/>

Varför dessa bisarra, ibland helt vansinnigt hätska yttringar från begåvade, högtbildade personer? Jag tror att Lennart Bengtsson kan vara sanningen på spåren när han skriver att flertalet klimatforskare har välkomnat det som händer, då det har inneburit inte bara kraftigt stigande forskningsbidrag utan också ökad visibilitet och erkännande i samhället. ”Från att ha varit en ganska obetydlig verksamhet inom meteorologin har klimatforskningen under de senaste decennierna förvandlats radikalt till ett centralt forskningsområde med allt upptänkligt politiskt stöd.” Men han konstaterar att klimatforskningen är en ung vetenskap av ett utomordentligt komplext område och att det finns all anledning att skynda långsamt.¹²

Jag är mycket imponerad av Gösta Petterssons sätt att förmedla sina kunskaper. Trots att boken är full av för mig obegripliga fakta, ekvationer, tekniska begrepp och analyser, så mynnar dessa ut i för mig begripliga slutsatser. Boken är skriven både för experter i vetenskapssamhället och för oss vanliga medborgare som vill fördjupa oss i frågan. Skickligt!

Författaren skriver nästan att han hade tänkt skriva ett frågetecken efter rubriken, men ju mer han studerade forskningen, desto mer övertygad blev han om att det hela handlar om *Falskt alarm*.

Debatterna fortsätter och mina studier fortsätter...



Boken finns för gratis nerladdning på
<http://www.falskt-alarm.se/>

¹² Uppgiften hämtad från Lars Berns Blogg *Anthropocene*
<http://antropocene.se/2015/march/hur-klimatpolitiken-har-blivit-ett-hot-mot-den-fria-forskningen.html>